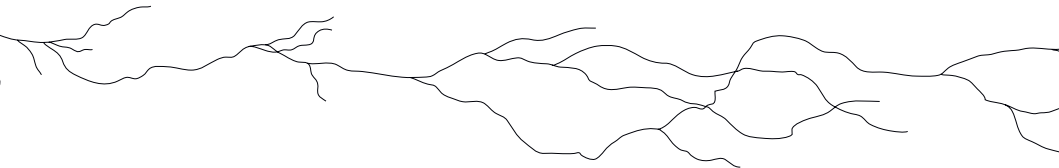

KEVIN JAPSEN
LIMBO

FACET

KAPITEL 1

Der var fordele ved regnen. Asfalten blev mere skånsom, mere samarbejdsvillig. Regnen gav håb. Et håb om, at det ville forkorte deres fornøjelse. Forkorteden jubel, de lod eksplodere mellem sig, når fødderne ramte hans ribben. Begejstringen i deres øjne, når han lettede lidt fra jorden, hostede blod, spyt og smerte.

Han forsøgte at søge tilflugt i regndråbernes blide, rytmiske lyd, forsøgte ikke at hulke for meget, ikke at tigge sig for meget til deres medlidenhed. Han vidste, at det ville give dem lysten til mere. Skospidserne insisterede på gråd og smerte. De havde et andet ord for det: underholdning.

Regnen tiltog, som om den forstod situationen. Sparkene stoppede, jublen tonede ud og forsvandt bag et par boligblokke. Kun smerterne skar sig vej til forgrunden af bevidstheden. Han turde ikke trække vejret for dybt. Han forsøgte at kontrollere vejrtrækningen i små ryk og bad til, at han ikke kom til at ho-

ste. Han rejste sig langsomt op. Det våde tøj gjorde kroppen tungere. Musklerne havde lyst til at give efter. I det hele taget var der meget i hans krop, der havde lyst til at give efter og forsvinde med regnvandet ud i det ukendte.

Han så op. Gaden var tom, efterladt, ligesom resten af efteråret. Ligesom ham selv. De grå betonblokke stablede sig mod himlen og efterlod sig en anonymitet. Træerne stod mørke, uden blade og farver, og lignede sorte sprækker i den grå baggrund. Hvornår voksede sprækkerne mon og rev virkeligheden midt over?

Han forsøgte at gå oprejst. Det var vigtigt. De vilde ikke lade ham være i fred, hvis han ikke gjorde sig umage med at vise, at alt var normalt. Det var et af de vigtigste principper i hele hans tilværelse: skuespillet.

Et par hundrede meter foran ham lå opgangen til hans mors lejlighed. En teaterscene på 85 m², hvor han ofte havde brilleret som skuespiller. Han var dygtig. Det var det eneste, han følte sig god til. Virkelig god. Det var først, når han havde lukket døren til sit værelse, at tårerne afløste hinanden ned ad kinderne, at slagene dunkede i huden og hudafkrabningerne rev sig dybere af sandheden, som han delte med fire vægge.

Han havde ikke altid været skuespiller. Især ikke den dag hans far døde for snart et år siden. Kroppen faldt fra hinanden. Tåre for tåre. Intet kunne holde sammen på ham. Dengang.

Det var en bilulykke. Han kunne stadig se politibetjenten trække på skuldrene og kvittere sin tilstedeværelse med et håndtryk. Det var det. Resten var overladt til det enorme, sorte hul, de følte indeni.

Lejligheden havde lige siden dengang virket som et enormt ekko for denne tomhedsfølelse. Rullegardinerne lod aldrig lyset komme ind, stilheden lagde sig som støvet på møblerne, og når de talte, var det aldrig om hans far, aldrig om den dag, han døde.

Han var glad for mørket, da han trådte ind i entréen. Han ønskede ikke at give hende mere at bekymre sig om, mere at græde over. Hvad ville hun ikke sige, når hun så ham i en sådan tilstand? Så blodet og de talrige rifter? Hun var blevet så tynd på det seneste. Øjnene og kinderne krøb nærmest ind under knoglerne. Hun havde lidt nok.

- Er det dig, Elias?

Døren gled i bag ham, og han trådte ind på scenen.

- Ja, mor.

- Skulle du ikke til fødselsdag hos...?

Stemmen var på vej til at drukne i eftermiddagsra-

tionen af sovemedicin.

- Simon. Jo, jeg glemte blot gaven.

Han gjorde sig umage med at gå oprejst. I bund og grund var det ligegyldigt, hvilket svar han havde givet. Hun sov allerede. Blev ikke indhentet af minderne og den del af virkelighedens tæt knyttede næver, der vred hendes krop som en ussel karklud – pressede hver en tåre ud af den.

Han havde ikke glemt den. Gaven. Den lå lunt under en jakke og snart på et gavebord. Papiret var næsten ikke krøllet, kun få ujævnheder efter enkelte regndråber og et manglende til og fra-kort forsøgte at sige noget. Det var hurtigt overdøvet af papir, der blev flået af og jublen over det, der viste sig. Et computerspil, udsolgt de fleste steder. Alle fandt det imponerende, at de havde fået fat i det. Dagens helte.

Han var en modsætning til denne gave. Gennemblødt, revet i stykker, tom. Han pressede sig ud af det våde tøj og fandt en tyk sweater med matchende joggingbukser. Langsomt genfandt han varmen og satte sig i vindueskarmen, hvor han ofte tilbragte eftermiddagene.

Ikke for udsigtens skyld. De velvoksede boligblokke gentog sig i alle retninger. Han savnede haven, det gamle bøgetræ, hulen, der var blevet til mellem lyden

af hammerslag, latter og utallige kopper kakao.

Elias havde udelukkende udvist talent i antallet af kopper kakao, der kunne indtages, mens det håndværksmæssige ikke helt nærmede sig noget, man vil le ofre søm på. Ét efter ét havde de en tendens til at krumme sig langs brædderne, som om de forsøgte at beskytte sig mod Elias' hammer. Det var ikke noget kønt syn, men det var kunstnerisk – der var folk, som fik penge for den slags skævheder, havde hans far altid sagt.

En sommeraften ved solnedgang havde de siddet i hulen og betragtet deres værk. Det var ikke kønt, men det var deres. Med det rekordhøje antal søm, Elias havde forsynet hulen med – vellykkede som fejlslagene - var der ingen tvivl om, at den ville få mange solnedgange at se fremover.

Elias havde lånt en af sine fars skovmandsskjorter. Han var ikke sikker på, at hans far besad andre slags skjorter – han gik altid i dem. Men han var mindre forudsigelig end sin tøjstil og den kop kaffe, han altid afsluttede dagen med. Ligesom denne aften til solnedgangen. Man kunne stille et hvilket som helst spørgsmål og få et svar. Ofte fulgte en historie med – alt syntes at kunne gøres til en fortælling. Der var ingen grund til at vide det, hvis det ikke kunne bidrage

til en god historie, mente hans far.

De havde siddet længe den aften og betragtet omgivelserne. Naboen slog græs efter kl. 20, og genboen gik utilfreds rundt i udkanten af sin have med et kropssprog, der knurrede som en bidsk krydsning mellem en gravhund og en bulldog. Et par fugle hentede natmad i det grønne græs, og moren stod i køkkenet og smurte madpakker.

Efter en del stilhed havde Elias' far atter kastet et blik på deres mesterværk og med deres gensidige latter, vidste de begge, hvad de hver især tænkte.

- Den er helt perfekt på sin egen måde.

Elias' far nikkede mod det skæve tag, som fangede den bedste del af solnedgangens rødme.

Solen stod aldrig op længere, gik aldrig ned her i det nye kvarter. Det var blot forskellige toner af gråt, betonkranier med hundredvis af øjenhuler. De stirrede på ham, borede sig ind i hans bevidsthed med deres hule ekko – ligesom da han stod foran den nye klasse for nogle måneder siden. Ingen sagde noget, men syntes blot at kigge på ham, fordi de skulle, fordi læreren var i gang med en længere præsentation, hvoraf det meste handlede om den fantastiske klasse, han nu skulle være en del af.

Læreren var typen, der aldrig havde ejet en skovmandsskjorte. Det var nærmere skjorter uden farvespil, men altid nypressede med skarpe linjer som resten af outfittet. Skarpheden var også at fornemme i den måde, han talte på. Velovervejet, klart og med en præcision som B.S. Christiansen havde han elimineret ethvert “øh...” og “hmm...”

- Det er den perfekte klasse. Skolens absolut bedste! Ambitioner, engagement og styr på tingene. Vi ser frem til at gøre dig til en del af denne succes.

Det forekom Elias, at det nærmere var klassen med skolens dårligste høreelse, for læreren overtrådte adskillige decibelgrænser. Et øjeblik forventede Elias, at lærerens næste skridt var at indvie ham i marchtakter, kommandoveje og rangordninger, men det var blot en digtanalyse. Til den slags ville han til enhver tid ønske sig camouflagetøj.

Men læreren havde ret. Klassen havde ambitioner og styr på tingene. De glemte aldrig deres lektier, men de glemte hurtigt ham. Han kunne ikke tænke på så meget andet end sin fars død og den del af sin mor, der ganske langsomt, men sikkert, var begyndt at gå samme vej.

I tvungne gruppearbejder forsøgte han at byde ind, men gruppen brugte aldrig hans svar. Hvis de gjorde,

omformulerede de eller tilføjede. Ingen spurgte ind til, hvorfor han nogle gange blot sad og gemte sig i sin egen stilhed, ikke spiste noget, ikke forlod sin plads i frikvartererne. Ingen interesserede sig for ham - på nær tre drenge fra niende klasse.

Han havde ikke lagt mærke til dem, før den dag, de stod foran ham ved cykelparkeringen. Alle var mindst et hoved højere end ham. De havde uden tvivl bemærket, at han ingen venner havde. Ingen venner betød ingen problemer. I hvert fald i deres verden. Det fandt han ud af i ugerne efter.

Han var ret sikker på, at ingen lærer på skolen ville kalde disse tre for kreative i faglige sammenhænge, men han ville ønske, at de havde oplevet dem i forhold til smerte – her strålede deres kreativitet. Formålene var forskellige: småpenge, en mobiltelefon, morskab.

I frikvartererne begyndte han at forlade sin plads i klassen i forsøget på at undgå dem. De var lette at fornemme på afstand. På sin vis ønskede Elias, at højere magter havde ejet lidt komisk sans og ladet dem blive bavianer i stedet. I kraft af deres alfahan-attitude ville de fra naturens hånd være udstyret med artens største røde numse. Så kunne de løbe rundt og banke sig selv på brystet, mens resten af verden fik latterkramper over, hvor åndssvage de i virkeligheden så ud. Man

kunne levende forestille sig dem i det optiske midtpunkt af en vellykket reklame for hæmoridecreme. Gerne en international succes med påskriften: "My hemorrhoids are none of your monkey business!" Desværre var det ønsketænkning.

Der eksisterede ikke én eneste aften, hvor Elias ikke følte et enormt behov for at fortælle sin mor alt. Men når han så hende, så skikkelsen, der var blevet mere mager, så pillerne og de rystende hænder, så de røde øjne, der forsøgte at holde tårerne på plads, så kunne han ikke få sig selv til det.

Sygefraværet steg. Ikke alt skyldtes de tre fra nien-de. Han stiftede bekendtskab med en svimmelhed og en hovedpine, han ikke tidligere havde prøvet i samme omfang. Det kom i perioder. I starten kun et par timer, senere en dag eller to. Det kunne skyldes hans bekymringer, hans begrænsede indtag af mad – en diagnose han selv stillede og gav sig tilfreds med. Det fortsatte dog med at dukke op i perioder, men han var jo selvfølgelig stadig bekymret og følte sjældent lyst til at spise. Til sin mor sagde han som altid intet – eller rettere: fandt på mere normale lidelser som ondt i maven og halsbetændelse.

Nu sov hun. Udsigten lå ligeledes i pause. Et stillbillede. Han havde det normalt bedst, når hun sov.

Han slappede på en måde bedre af, når han vidste, at virkeligheden ikke malkede hendes krop for tårer.

Denne gang var det dog svært at finde roen – smerterne insisterede på hans opmærksomhed. Som et sæt dominobrikker væltede de frem mod andre symptomer: først kvalme, dernæst denne voldsomme svimmelhed, som han kendte så godt. Han søgte hen mod sengen med et par pauser undervejs. Kroppen stoppede. Rummet roterede. Intet lod sig indfange af en form for fokus. Så mærkede han det: Kroppen gled forover som et træ, der blev fældet. Mørke i eksplosion fra næsebenet. Stilhed.